

Katrin Tegova

Teraslind

Rea, Rea, sa ei tea, mis on hea!

Keegi neist, kellega ta maganud oli, ei olnud surnud. See teadmine mõjus kuidagi rahustavalt.

Rea võttis püksirihma ära, asetas selle plastikkarpi ja astus siis uuesti läbi turvavärvate. Ikka kõlas piiks. Ta tõmmati kõrvale. Üks mees ja naine hakkasid teda katsuma ja skännima. Rea seisis kuulekalt. Ta vaatas inimesi teispoole värvate. Kõik lendasid kuhugi. Keegi polnud väga elevelil, ju tegid seda sageli. Nad asetasid oma kohvleid turvalindile. Portfelle, seljakotte, lapsekärusid. Vedelikke on? Elektroonikat? Andke oma pardakaart. Võtke saapad ära. Astuge kõrvale. Korduvad fraasid kõlasid kui mantra. Kõik võtsid end vaikides ja alludes riidest lahti, nii mõnelgi oli raskusi pükste üleval hoidmisega. Rihm ei olnud ilmaasjata.

Koer tuli, nuusutas.

Real oli koertega alati mingi teema olnud. Nad tulid tema juurde, nuusutasid, nuhutavad, toppisid oma koonu ta jalge vahele. Rea tõukas neid kahe käega eemale, ei midagi. Ikka tulid nad tagasi. Või kargasid laua all ta jalga. Nii et Real hakkas lõpuks piinlik, ta tõusis ja lahkus. Püüad vestlust arendada, püüad süüa noa ja kahvliga, juua veini, naeratada, aga keegi ikka muudkui laseb laua all käia. Paaritub su jalaga. Meenusid kõik need lõputud lakkevahtimised vahekordade ajal. Keegi lamas su peal, asjatas, sina vahtisid. Laed olid muidugi põnevad. Oli valgeid, rohelist, puidukarva. Oli neid imelikke kergete valgete koledate plaatidega, mis aeg-ajalt pähe võisid kukkuda. Ja oli neid pruunide rantidega lagesid. Neid, kus miskit oli läbi lasknud, kas katus või naaber uputanud. Rantidest tekkisid sageli laemaalingud, näod, loomad, sarvikud, alasti naised, türad, hobused ja kapsalehed. Siis kui veidi rohkem veini oli joodud. Hea, kui oli midagi vaadata. Valgete puhaste lagedega oli keerulisem. Siis pidi veel rohkem jooma, et silme ees midagi jooksma hakkaks. Enamasti oli see kui algeline animafilm. Veidi konarlik, katkendlik. Aga ikkagi endiselt – türad, rinnad, puusad, hobused, maod, musklid, kuradid. Värddjad.

Mida nad nii kaua otsisid? Tal ei olnud ju midagi. Mida nad lootsid leida? Koergi lõpetas nuhutamise. Mees veel kompas siit ja sealt. Naine lasi käe läbi Rea juuste. Mis nende juustega siis oli? Kõrva tagant lootsid leida midagi? Just, kõrva taha võiks kokaiini peita küll, et keegi saaks mööda su kõrvalesta seda ninna tõmmata. Sellest ei olnud nad muidugi huvitatud. Keegi ei nuhutanud kõrvu. Juustega piirduti. Rea tundis kummalist erutust, kui naine käe läbi ta juuste tõmbas. Kas see oli ikka sünnis?

Kui nüüd järele mõelda, siis tõesti, nii mõnigi neist oli juba päris eakas või elanud elu, mida võiks nimetada isegi ennasthävitatavaks, aga ikkagi, kõik nad olid elus. Keegi neist ei olnud surnud. Vähemalt Rea teada mitte. Ta püüdis meenutada. Seal niimoodi käed kõrval ja jalad harkis seistes.

Jack oli joodik. Aga selline lõbus. Vahel muidugi melodramaatiline. Enamasti purjus. Nagu joodik ikka. Rea oli siis õnneks nii noor, et ise väga juua ei tahtnud. Nüüd küll. Kui vähegi võimalus avanes. Veini, viina, džinni, vett, kohvi, mida iganes. Jackiga oli lihtsalt põnev kaasa jõlkuda, vaadata, kuidas joodik joob, priiskab, naudib, haliseb ja vahel teda kallisse restosse hailiha sööma viib või siis Reaga terve öö vahekorras soovib olla. Ega seal midagi muud väga polnud. Lihtsalt Jackiga oli Rea jaoks esimene kord. Ta läks joodikuga kaasa ja siis polnud enam pääsu. Joodik sai aru ühtemoodi, Rea teistmoodi. Ja ega Rea ei jõudnud väga vastu punnida. Ta oli siis veel alles üheksateist ja mitte ehk nii jõuline kui praegu. Pärast Rea küll korra mõtles, et seda võiks vist mõnes mõttes vägistamiseks pidada, aga noh, oli nagu oli. Joodikuga sai alati nalja ja ega tal sel hetkel elus muud põnevat nagu toimumas ei olnud ka. Ülikooli esimene aasta ei pakkunud pinget, sõpru polnud veel leidnud. Esimene kord on ikkagi esimene, isegi kui vägisi. Esimest tuleb ju hoida.

Rea, Rea, sa ei tea, mis on hea!

Pintsak kästi ka ära võtta. Jälle piiks. No misasja? Päriselt? Kas tõesti jääbki ta nüüd siia? Ei pääsegi kaugemale. Rea oli kuulnud lugusid, kuidas inimesed on tunde turvakontrollis viibinud, neid on alandatud, piinatud, ära kasutatud. Käpuli roomama sunnitud. Kuidas neile oli terve rusikas aanusesse topitud. No ei. Need võisid olla muidugi ka vaid lood. Ja mitte siin Eestis. Ega ju?

Kas teil on veel kuskil metalli? Rea raputas pead, ta ise küll ei teadnud, kus võiks. Raudhambaid tal ei olnud. Rinnahoidjad? Uuris meessoost turvatöötaja. Mis rinnahoidjad? Kas ta peab need ka ära võtma? Rea tundis, kuidas ta punastab. Ta tammus ühelt jalalt teisele, niigi oli ta juba sokkis. Sokkis olemine pole piisavalt alandav? Ei, ei, olge rahulik. Rinnahoidjates on see traat noh, teate ju küll, punastas nüüd turvatöötaja ise. Minge, minge! Kõik on korras. Head lendu! Kõlasid lunastavad sõnad ning Rea korjas oma kodinad kokku, pani rihma tagasi peale ja tuhises edasi. Viimaks oli ta prii. Lennuki õhkutõusmiseni oli jäänud vähem kui tund, tuli kiirelt väravasse jõuda.

Ühest väravast teise. Nii see elu oli käinud. Aga ega midagi erilist kogetud polnud. Pidi Rea endale tunnistama. Või mis see eriline oligi. Olla sai. Ammu polnud teinud asju, mis oleks esimest korda.

Jackil polnud vahet. Ta võis Reaga olla vahekorras ka päevade ajal. Kõik oli verd täis. Voodi, linad, nad ise, mööbel. Reale see meeldis. Kuigi päevadega ei tundnud ta kohe mitte midagi, aga see kõik nägi vähemalt veidi hullumeelne välja. Nagu keegi oleks mõrvatud, aga kõik olid ju elus. See erutas küll. Aga pigem aju. Keha ei jõudnud veel järele. Keha oli Reale endiselt võõras, kauge ja ebamugavust tekitav. Keha oli liiga noor. Ja mis boonuseks, Jack tegi väga head espressot. Selle vastu ei saanud kindlasti, sellepärast võis need lõputud seksiööd ka üle elada. Reale meeldis Jack, sest ta oli väsimatu, ta jõi, seksis ja tahtis hommikuti ikkagi jalutama minna. Toomele või kuhu iganes. Mitte nagu mõned, joovad, seksivad ja siis tahavad ära magama minna. Siis, kui alles mõtted tekkima hakkavad. Neil kujunesid välja isegi väikesed rituaalid. Kui Jack oli väga purjus, siis ta nuttis. Rea lohutas. Kui nutud nutetud, pakkus Jack Reale kogu oma varandust, see tähendas siis kuldset sõrmust sõrmes ja risti kaelas. Kui Jack kaineks sai, küsis ta need Rea käest muidugi alati tagasi. Rea andis, ta juba teadis, kuidas see käib. Järgmise korrani.

Rea istus muidugi akna alla. Et näha mida? Pilvi? Päikest? Kaugenevat maad? Lennuki maskuliinset tiiba? Ega ilmaasjata neid suurteks lindudeks kutsuta. Tiivad ikka laperdavalt korralikult, kui turbulents hiigellinnu oma haardesse võtab.

Tema kõrvale istusid ema ja poeg, poiss nii umbes neljane. Poiss pistis kohe lõugama, et tema tahab ise akna alla istuda. Ema püüdis poissi rahustada, kuid tulutult. Rea vaatas aknast välja ja tegi näo, et ei kuule ega näe neid. Poiss muudkui röökis. Viskas vahekäiku pikali ja karjus. Kuni poisi ema lõpuks Rea õlale koputas ja härdalt palus, et kas Rea oleks nii lahke ja loovutaks oma koha poisile, et see

olevat lapsel esimene lennureis. Rea ei mõelnud hetkekski. Muidugi mitte. Mitte mingil juhul. Miks ta peaks? See oli ka tema esimene. Poisi ema vaatas Read pikalt ja põlastusega, aga istus siis maha ning toppis poisile telefoni nina alla, peale mida poiss justkui ära tinistatult vait jäi. Terve lennu jooksul ei vaadanud poiss mujale, ei emale otsa, ei aknast välja. Korra vaid reageeris, kui ema talle paar krõpsu suhu toppis.

This is your captain speaking. Bonjour, ici votre capitaine.

Rea vaatas huviga ära stjuardesside miimi-show, püüdis päriselt meelde jätta, kuidas vajadusel päästevesti kasutada, ning otsis oma väikesest reisikohvrast välja veidi sularaha, et esimesel võimalusel peale õhikutõusu veini osta.

Tõus oli lärmakas, kuid sujuv. Kõrvad jäid lukku mõneks ajaks. Rea vaatas inimesi enda läheduses, kõik maigutasid suid nagu kalad kuival. Äkki kõditas miski Read nii meeldivalt, et ta pidi end istmel veidi kohendama. Mis see siis nüüd oli? Tema, vana frigiiditar, ja väike rõhuvahetus pani midagi püksis helisema? Meenusid autosõidud perega Lõuna-Eesti maastikel, need laskumised orgu. See õõnes jutt kõhus. Ja jalgrattasõit, kui sadul vahel õigesse kohta justkui muljus. Andes miski lootuse. Lubaduse. Rea oli veendunud, et ta on haige inimene. Alati, kui ta võõraid enda ümber vaatas, kujutas ta neid ette paljastena ja üritas silme ette manada, kuidas nad kõik vahekorras olles välja näeksid. Vahel fantaseeris Rea, kuis ta ise võõrastega vahekorras oleks, vahel püüdis võõraid oma peas paari panna ning kujutleda, kuidas nad omavahel võiksid ameleda. Ka siin lennukis. Nii palju võõraid, nii palju võimalikke kombinatsioone.

Esimest korda oli Rea kellegi võõra ees paljas umbes üheksa-aastaselt. Nii mäletab ta seda ise. Paljas selles mõttes, et piinlik oli. Rea oli mänginud ehituspaneelide juures, kui äkki tuli hirmus kusehäda. Ta läks paneelide taha, tõmbas püksid maha ja soristas mõnuga. Kui pääsenu. Seal seisis ka Kaido. Sinises Puma dressikas. Temast nii viis aasta vanem kutt. Kaido vaatas huviga Read. Rea ehmus, aga pooleli jätta ka ei saanud. Kui juba oled häda tegema hakanud, ei saa seda kuidagi peatada, see lihtsalt voolab, võimsa survega. Eriti kui on viimane piir. Kui poole pealt püksid üles tõmmata, jookseks kusi kõik püksi, mis oleks veel piinlikum. Või sama piinlik. Rea tegi häda lõpuni. Kaido vaatas lõpuni. Siis läksid nad kumbki oma teed. Rea üritas edaspidi alati Kaidot vältida. Kui tema tuttav dressipluus kuskilt vilksatas, tegi Rea kiirelt vehkat, põgenes teisele poole teed või mänguplatsi.

Poiss muudkui mängis, ila tilkus suust. Telefon ta käes tundus olevat nii tuline. Reale viirastus korraks, et see masin pritsib lausa sädemeid. Lennuk oli õhus, surises mõnusalt, Rea tellis veini veini järel. Punast, valget, segamini. Poisi ema jäi magama, ta pea vajus kuklasse, suu ammuli kui surnul. Kurgust väljus ragisev korsatus. Siis teine, kolmas.

Teate Donaldi surmast sai Rea nädal aega tagasi. Terje ise ütles. Terjet tundis Rea juba kooliajast, nad istusid koos ühes pingis. Kannatasid koos tagumise rea poiste kiusamist. See, keda ei kiusatud, teadagi, ei meeldinud kellelegi. Terje ja Donald olid olnud koos kümme aastat. Vahepeal küll lahku läinud mitu korda, aga siis taas kokku kolinud. Kui Donald suri, olid nad koos olnud. Mitte otseselt koos, Donald suri kodus vannitoas, Terje oli sel hetkel tööl. Aga koos kui paar. Terje ütles küll, et oleks lihtsam olnud, kui Donald oleks surnud mõnel sellisel eluperioodil, kui nad koos ei olnud. Vähemalt olid nad tülis olnud. See tegi Terje jaoks asja veidigi talutavamaks – kui oled tülis ja vihane, siis pole nii kahju. Või püüdis ta lihtsalt enda jaoks niimoodi Donaldi surma kuidagi kergemaks mõelda. Tüllid olid nad sel hommikul läinud tühise asja pärast, nagu ikka. Terje oli pannud WC-potile uued lõhnakuulikesed ja Donald oli need järgmisel hetkel ära võtnud. Terje nõudis, et Donald need tagasi paneks, sest muidu on peldikus rõve hais ja üldse, Donald kusevat mööda ning ta ei jõua enam seda kõike kogu aeg koristada. Ühesõnaga klassikaline bla-bla-bla. Donald väitis vastupidist: et tema

mööda küll ei kuse, et ju Terje teeb seda ikka ise, aga ajab tema kaela, sest naised justkui ei kuse ju mööda. Terje pani kuulikesed tagasi, kuid mõne aja pärast olid need jälle potist kadunud ja prügikasti visatud. Nüüd seisis Terje kohe eriti vihaselt, käed puusas, ja palus kohemaid kuulide tagasi potti asetamist. Või muidu käigu Donald kus kurat. Donald röökis vastu, et ta ei saa ju sittuda, kui need kuradi kuulid seal potis vastu ta mune käivad. Selline jõuline avaldus võttis Terje mõneks viivuks pahviks. Tõesti, selle peale ei olnud ta tulnud, kuidas saakski. Terjel endal seda muret ei olnud. Munade muret siis. Samas ei saanud Terje ka alla anda. Ta pidi jääma enda juurde. Igatahes nõudis ta kuulikeste tagasi panemist ning ütles, et Donaldi enda kuulikesed teda ei huvita, hoidku neid kuskil mujal või sidugu kokku. Terje pani kuulikesed tagasi, lõi ukse kinni ja läks tööle. Õhtul koju tagasi tulles leidis ta Donaldi surnult vannitoast, lõhnakuulikesed käes, lebas mees soojal põrandaküttel, silmad avatud.

Äkksurm. Terje oli olnud ikka veel liiga vihane, et kohe kurvastada. Ta kirus tükk aega vannitoas ega suutnud uskuda, et Donald niimoodi lihtsalt suri. Ebaõiglane. Ebaaus. Lausa reeturlik. Hiljem Terje muidugi nuttis ka. Nad olid pidanud järgmisel nädalal Pariisi sõitma. Donald polnud kunagi Pariisis käinud. Piletid olid nad ostnud impulsiivselt ühel ööl, kui neil üle pika aja kuidagi eriliselt sünkas nii-öelda. Nad lobisesid, jõid, vaatasid filmi ja nii tekkis ka ülevoolav mõte koos kuhugi reisida. Vaatasid kiirelt Ryanairi odavpakkumised üle ja soetasid hetkegi kahtlemata piletid Pariisi. Kolmkümmend kuus eurot tükk.

Kahju polnud suur, aga ikkagi. Reis jäi ära. Alguses mõtles Terje minna üksi, aga kuidas sa matuse korraldamist edasi lükkad. Ei ole sünnis. Ja kuidas sa ikka Pariisi naudid, kui mees vedeleb surnukuuris. Ei saa ühtegi pilti teha reisil, sest siis ju teised mõtlevad, et on ikka *bitch* küll. Nii otsustaski Terje ühe pileti Reale anda. Teise tühistas. Sest Real ju nagunii ei olnud kedagi, kellega minna. Terje teadis, et Rea pole kunagi lennanud, ja miks mitte pakkuda parimale sõbrannale elu võimalust.

Rea, Rea, sa ei tea...

Rea ise ei olnud suurem asi tülitseja. Pigem selline vaikne mossitaja. Talle ei meeldinud näost lapilised karjuvad inimesed ega tahtnud ta ka ise selline välja näha. Rea ema ja isa tülitsevad sageli, aga ta ei mäletanud ühtegi põhjust, miks. Ju ta ei saanudki lapsena sellest aru. Aga ta mäletas selgelt õhkkonda, veidrat pinget, kui ema ei rääkinud isaga päevi. Nädalaid. Isa muudkui nurus, et lepime ära, aga ei midagi. Ja kui viimaks ema rääkis, siis teatas isa, et teda ei huvita enam. Siis vaikus isa. Tüdines, alustas taas vestlust, aga selleks ajaks oli jälle ema juba nii vihaseks aetud, et vaikimine jätkus. Real polnud otseselt paha selles vaikimises olla, sai omi mõtteid mõelda, muusikat kuulata, sest ema ja isa ei talunud ise ka enam lõputut vaikust ning panid alati raadio või grammofoni mängima. Nii oligi kodune olukord üks lõputu vaikimine. Järjejutud radiost, ABBA grammofonilt. Vaikimine oli Rea turvatsoon. Midagi nii kodust ja, kummaline küll, ka armsat. Reale ei meeldinud lobisevad mehed. Nii jäi mõnigi vahekord ära. Kuidas sa end vabaks lased ja lõdvestud, kui käib üks lõppematu möla. Aga enamasti olidki kõik ühed suured lobisejad. Seksiisu läks ära. Siis tuli koju ära minna. Vaikusesse. Üksindusse.

Poisi ema ta kõrval norskas endiselt ja mitte vaikselt ja armsalt, nagu naisele võiks kohane olla, vaid ikka korralikult ja ramedalt. Poissi see ei häirinud, tema nina oli endiselt telefonis. Rea oli norskamisega ka harjunud. See tegi ta rahutuks. Norskamine – see oli segu seksist ja surmast.

Kuna tülid kestsid kaua, pidi Rea isa leidma muid variante. Ema ju ligi ei lasknud. Ta käis sageli kodunt ära. Saabus vahel öösel või sootuks varahommikul. Ema kodunt ära käia ei armastanud. Ehk Rea pärast. Lootis Rea. Ema pidi leidma kodused lahendused. Väiksenägi magas Rea sageli ema ja isa vahel.

Seal oli hea soe. Kui isa kodus oli ja voodis magas, siis ta norskas. Alati. Ja korralikult. Nii et maa värises. Rea püüdis magada, vähemalt silmi kinni hoida ning teeselda, et magab. Ema teeskles ka. Tegelikult oli ema üleval, sest tekk liikus, nagu oleks seal mõni lemmikloom peidus, keda Rea eest varjatakse, et teda hommikul üllatada. Looma sealt kunagi ei väljunud. Rea pettumuseks. Ema püüdis enda rahuldamist varjata, aga see ei õnnestunud. Tekk liikus liiga kärmelt. Rea piilus ema. Ema piilus norskavat isa ja rahaldas end. Norskamine muutus. Kord oli see vaikne nurrumine, siis vali kärgatus, pikem paus, nagu katkeks elu, siis jälle valjud jõulised korsatused. Mida valjemaks ja loomulikumaks norskamine läks, seda kiiremini liikus ema käsi. Seal teki all.

Turbulents. Lennuk rappus. Veini lendas, pähkleid. Ikka kohe korralik turbulents. Inimesed karjatasid, lapsed röökisid. Mõni nuttis. Rea ei teadnud, kas tunda ärevust või lükata seda veel veidi edasi. Ta võttis kiirelt oma veini, jõi ära, kogemata hammustas topsi katki. Ta asetas käe istumise alla, vaatas, et keegi ei näeks. Turbulents tuli ära kasutada. Hirm sobis siia nagu hõrk juust hea veini juurde.

Itaallase kohta Rea täpselt ei teadnudki, et kas ta on elus või surnud. Sest ta oli Itaalias. Kohtusid nad vaid korra kuskil baaris, see kõik oli nii möödaminnes, kondoomiga ja ei midagi erilist. Rea mäletas vaid, et telekas samal ajal mängis. Ühikas, kus itaallane ööbis. Oli oma jalkameeskonnaga Tartusse mängule tulnud. Rea põgenes sealt nii kiirelt, kui sai. Pettumus pettumuste reas. Isegi nime ei küsinud. Ei tea, mis tal mõttes oli olnud. Ju arvas, et tore oleks nägusa poisiga. Ikkagi itaallane! Eksootika. Tobedus. Alguses ütles Rea Terjele ei. Ta polnud tõesti kunagi lennanud ning oli endale lubanud, et seda kunagi ka ei tee, aga kui Terje püüdis teda veenda, et tuleb proovida uusi asju ning muidu ei saagi Rea elu sees maailma näha, vaid kõssitab kogu aeg kuskil Viljandis või Tartus, heal juhul suviti Pärnu rannas, mõtles Rea, et olgu, mis see ikka talle, keskealisele vanatüdrukule, teeb. See üks lend. Ja mis eriti hea, ta ei pidanud midagi maksma. Raha Real nappis, töötas ta raamatupoes ja vahel andis ülikoolis mõned maailmakirjanduse loengud, aga sissetulek oli pigem nigel. Sai hakkama küll. Üüri makstud ja isegi kohvikus vahel söömas käidud. Baarides laristamas, hiljem kahetsedes. Aga reisist unistada ei osanud.

Ja Donald. Rea mõtles Donaldile. Tal oli oma väike saladus, oma lemmikloom teki all. Ehk hakkab kergem, kui ta Terje pakkumise vastu võtab. Nimelt oli Rea kohanud Donaldit ühel ööl baaris, kuhu ikka peale tööpäeva lõppu sattus. Rea oli sel õhtul baaris juba tund aega üksi kuskil oma nurgas kolmandat pokaali veini limpsinud. Täna ei olnud tema päev, ühtegi tuttavat polnud, kellega oleks lõbus. Ses osas oli Rea väga valiv. Kui kedagi, kes talle meeldiks, polnud, jõi ta ennast lihtsalt täis ja komberdas läbi öö koju. Milleks hakata siis üldse vaeva nägema ja muljet avaldama. Istus nurgas ja tundis, kuidas magu valutab, aga alla ka ei andnud. Vein maitses hästi. Siis sisenes ootamatult Donald. Rea elavnes kohe. Keegi tuttav, viimaks! Ka Donaldil oli hea meel. Ei pidanud üksi jooma. Nad tellisid kohtumise tähistamiseks pudeli Rieslingut ja rääkisid, peamiselt Terjest, sest muid ühiseid teemasid väga polnud. Mõlemad said Terjet alguses taevani kiita ja peale teist pudelit klatšida nii palju kui suutsid. Terje sidus neid ootamatult tugevalt. Kolmas Riesling. Donald tegi välja. Nii ei saanudki Rea aru, kuidas ta järgmisel hetkel Donaldiga juba baari WC-s oli ning tundis mehe kätt oma pükstes. Teise käe pani Donald endale püksi. Päriskummaliselt paindus see mees. Kahjuks või õnneks nägi Rea ennast ja Donaldit sel hetkel peldiku peeglist ning sai korrapealt kaineks. Ei! Ainult mitte parima sõbranna mehega, ainult mitte Donaldiga. Donald ju isegi ei meeldinud talle. Kohe üldse ei meeldinud. Donald püüdis Rea suudelda. See maitses kohutav. Rea kiskus end lahti, andis mehele mahlaka kõrvakiilu ja jooksis WC-st välja. Donald jäi segaduses järele vaatama, hoides üht kätt ikka veel totakalt pükstes ja teist kiilu saanud kõrv. Mille eest?

Peale seda intsidenti olid Rea ja Donaldi suhted jahedad või õigemini samasugused, nagu need olid olnud ka enne. Enne kolme Rieslingut, enne kätt püksis. Real oli muidugi veidi paha tunne. Nii ei tehta. Jood mehe kulul, lõbutsed, räägid kirglikult mehe naist taga, lähed temaga WC-sse, annad

lootust ja siis võtad selle, kõrvakiiluga. Ilus see polnud. Äkki mehe asemel Pariisi sõit kuidagi korvab seda tegu? Mõtles Rea, kes ei teadnud. Kas ikka korvab.

Rea, Rea, sa ei tea...

Sergei oli arst. Õigemini Sergei oli resident ja tal oli nina. Oli kevad. Midagi õitsetes ja midagi tilkus Sergei ninast. Rea vaatas teda, jalad harkis, toolis. Real oli mehest kahju. Aleksei, Rea hambaarst, oli selline väarikas, tõeline doktor, turjakas, prillidega. Aleksei meeldis Reale ka, aga ta valis Sergei. Sest põhimõtteliselt oli see ju peaaegu juba toimunud. Seal jalad harkis istudes tilkus Sergei ninast ta jalge vahele midagi. Mis sa teed, kui õitseb. Varsti läheb paremaks, vabandas Sergei.

Rea istus toolil, nüüd juba sel tavalisel. Sergei uuris midagi arvutist, vaatas pilte nii ja naa. Midagi siin nagu oleks. Mis test näitas? Rea sellepärast ju tulnud oligi. Test näitas kahte triipu. Sergei vaatas veel moodustist pildil, nina tilkus klaviatuurile. Kindlalt ei oska öelda, see võib olla, aga võib ka mitte. Käituge nii, nagu oleks, aga andke teada, kui ikkagi selgub, et ei ole.

See oli Rea ainuke kogemus lapsesaamisega. Kuu pärast lahmas verd ja kõik oli, nagu ikka oli olnud. Siis ta helistaski Sergeile. Sergei avaldas kaastunnet. Kõne lõpus teatas, et kevad on vist möödunud ja ta nina enam ei tilgu. Ühel enam ei tilgu, teisel jälle tilgub. See neid kokku viiski. Mõneks ajaks. Uue kevadeni, uue tilkumiseni. Sergei oli hella südamega mees, aga voodis tõeline äpu. Ega Rea ise ka teab mis amatoos polnud. Nad käisid kinos ja teatris palju. Seksisid pigem sellepärast, et nii ju tehakse. Läksid paljalt voodisse, nõkutasid natuke. Sergei tegi mõned oiged, tilkus veidi, siit-sealt. Rea naeratas häbelikult, vahtis enamasti lakke, mõeldes, kas ja millal peaks ämblikuvõrke pühkima. Siis keerasid nad teineteisele selja ja uinusid. Kumbki ei teinud voodielust kunagi juttu. No milleks rääkida millestki olematust. Üle aasta siiski Rea vastu ei pidanud. Teda hakkasid häirima uned. Rea nägi korduvalt Sergeid unes kellegi teise naise jalge vahel. Kelle laps see oli või ei olnud, seda Rea ka ei teadnud. Ikka juhtus nii üht kui teist.

We remind you that this is a non-smoking flight.

Rea ei olnud loll. Ta teadis väga hästi, et pole seda kunagi kogenud. Selle tunneb ju ära. Ühekorra oli päris lähedal. Vähemalt ta arvas, et see võis olla see, kui see polnud just insuldieelne seisund. Reginald. Üks hallipäine juhusuhte palaval suveööl. Mees oli ta jalge vahel. Rea sulges silmad. Põsed hakkasid õhetama, hingamine läks kiiremaks. Maailm, mis oli alati olnud ta tugeva kontrolli all, hakkas moonduma millekski laialivalguvaks. Rea tundis piinlikkust ja veidrat ootust korruga. Siis tegi ta silmad lahti. See oli viga. Reginald, kes teda lakkus, meenutas talle ühtäkki tema lapsepõlve koera Ukut ning kõik lõppes. Rea lükkas Reginaldi jalgadega eemale ja ohkas. Reginald lonkis kööki, arvates, et ju ta on ikkagi liiga vana. Rea püüdis end meelegahehtlikult ise rahuldada, aga ei midagi. Vasak käsi ei olnud ühekski tööks loodud ning paremal oli see viga küljes.

Rea üks sõrm oli tundetu, parema käe nimetissõrm. Rando pärast. Rando polnud joodik, aga oli elumees. Nad olid joonud liiga palju tekiilat ja hakkasid suppi keetma. Rea avas külmutatud krevettide pakki hooletult noaga ja nii see sõrmeots minema lendaski. Ta küll leidis sõrmeotsa köögikapilt üles, kuid teha polnud sellega enam midagi. Rea sidus sõrme kinni ning keetis koos Randoga suppi edasi. Siiani ei tundnud ta seda ühte nimetissõrme. Sellega ei saanud paelu kinni panna, arvutis trükkida, lehte keerata, isegi kellelegi osutada oli selle sõrmega kuidagi õnnetu. Randoga oli olnud muidu kõik hästi, aga ta süüdistas meest ja tekiilat enda sõrme kaotamises, meest süüdistas siiski rohkem kui tekiilat, mistõttu nende teed läksid lahku. Ta ei tahtnud veel ühte sõrme kaotada. Tekiila jäi.

Rea, Rea...

Mõned asjad olid Reale seniajani mõistatuseks jäänud. Kuhu kadusid padja alt tema oranžide õuntega aluspüksid, kui ta oli nii umbes seitsmene, ning kuidas sai klassiõde Irma lauajalaga vahekorras olla.

Püksid püksteks, aga lauajalg kummitas siiani. Teismelisena oli ta ette kujutanud tuba, kus see laud asus. Laud ise oli muidugi ümmargune ja vakstuga. Ümber laua toolid. Ta kujutas ette, kuidas klassiõde roomab laua alla, üritab raske laua ühte jalga kergitada, et see siis suunata õigesse kohta. Edasi katkes fantaasia iseeneslikult. Niuetes hakkas miskipärast valus, nagu oleks ise raske laua alla jäänud, jalg purustamas vaagnat. Miks mitte tool? See ju kergem. Klassiõde Irma elas nüüd Hispaanias ja tema ülejäänud valikute kohta võiks ka öelda, et tooli ta ei valinud kunagi, kui, siis juba raske ja rustikaalne kapp. Või massiivne kuninglik tugitool.

Rea lootis väga, et mälestus suguühetest koeraga oli vale. Midagi ähmaselt vahepeal meenus ja tuli silme ette. Ehk oli see siiski unes, eelmises elus, ja ta ei olnud oma koera lapsena ära kasutanud. Koer oleks ju rünnanud. Oleks ju? Seda ta aga ei mäletanud. Äkki siis ikkagi ei olnud. Endal oleks kergem. Elada.

Ambivalentsed tunded valitsesid Rea seoses kooliga. Ta lõpetas muidugi kuldmedaliga. Otseselt ei kiusatud, aga poistele ta meeldis küll. Nad võtsid ära ta koolikoti, viskasid seda tiiki, peksid teda vahel jalaga kõhtu, näitamaks oma poolehoidu, püüdsid seelikut seljast tõmmata ning tunni ajal surkisid joonlaudadega. Tonksu tahad, Rea? Tahad? Rea istus oma pingis ja tundis, kuidas kuskilt tuli joonlaud ta tagumiku alla ning hakkas seal edasi-tagasi liikuma: Rea, Rea, sa ei tea, mis on hea... Rea, Rea, sa ei tea... Rea, Rea... kõlasid poiste irvitavad laused joonlaua tonksurituaali refrääniks.

Ega ei teadnudki.

Neroga oli ta koos päris pikalt. Lausa poolteist aastat. Võiks öelda, et see oli isegi kõige lähedasem millelegi, mida võiks nimetada heaks. Nende kehad kuidagi klappisid, ta armastas lõunaunesid Nero kõrval. Armastas Nero musisid. See mõjus rahustavalt. Ehk liigagi, nagu oleksid vennaga. Seks oli imelik, aga kaisus magada hea. Kehalõhnad ei häirinud, pigem liitsid. Miski hetk, kui nad teineteisest lahku kasvama hakkasid, muutus ka hingeõhk. Kindlasti see tegelikult ei muutunud, miks peakski, aga äkki tundis Rea, et Nero hingeõhk haises ja oli väljakannatamatu. Enam musisid nagu ei tahtnud. Kui Nero rääkis, üritas Rea võimalikult kaugele hoida. Ja eks vist oli ka vastupidi nii. Kui kellestki eemaldud, võõrdud, muutuvad ka kehad võõraks, lõhnad võõraks, kuni enam ei kannatagi välja. Nii nagu hingeõhuga, oli ka muude lõhnadega. Kõik lehkas. Ka seal allpool. Kurb muidugi.

Rea kujutas ette, kuidas lennukirattad aeglaselt, kuid jõuliselt raudse linnu kõhukoopast väljuvad. Ta vaatas aknast välja. Oli öö. Linna tuled paistsid all. Nero saatis talle aastas korra sõnumi. Sünnipäeval. Üks aasta jäi vahele, Rea mõtles juba kõige hullemat, aga päev hiljem sõnum siiski saabus. Neroga oli kõik korras.

Cabin crew, please take your seats for landing.

Lennuk rappus. Keegi öökis. Rea hakkas äkki hea.

Õigus, Teet. Teeduga ta ainult suudles. Korra. Tartus. Krooksu aknal. Või oli see toonase kõrtsu ukse? Üks suudlus, aga võimsa laenguga. Las ta jääb. Teet on elus, teda oli Rea hiljuti näinud. Rõõmsana. Teet olevat nüüd naine. Nii et, kindlasti elus.

Kuuma- ja mõnulinad käisid üles-alla, üles-alla. Põsed õhkasid, mõnutorked peanahal... Naba all. Rea hoidis kramplikult tooli käetugedest, hambad ristis, silmad kinni surutud. Ta palvetas. Palun jumal, tee nii, et see juhtuks. Poiss tema kõrval vahtis lolli näoga, telefon kukkus maha. Poisi ema ärkas, korjas telefoni üles ning rahustas nutvat last. Kõik on korras. Kõik on korras. Rea, Rea, sa ei tea... Rea, Rea, sa ei tea... Rea, Rea...

Prõmaki. Lennuk maandus, Rea ei suutnud enam. Ta röögatas kui loom. See oli võimas. Kõik plaksutasid, Rea kõige kõvemini.

Kõik väljusid lennukist. Rea istus ikka veel oma koha peal. Raske oli lahkuda. Hirmsasti oleks tahtnud suitsu tõmmata. Tema, kes ta kunagi ei suitsetanud. Stjuardess sammus tarmukalt Rea poole. Rea ennetas ta lauseid, võttis viimaks oma väikese kohvri istme alt, tõusis vastumeelselt püsti. Mõnuirve ikka veel näos. Iste oli märg. Rea võttis pintsaku, sidus selle enda ümber, et niiskunud koht tagumikul välja ei paistaks.

Isegi kui keegi oleks surnud. Neist. Ei saaks see võtta Rea praegust magusvalusat tunnet. Millegagi võrrelda ta seda ei osanud. Millegagi võrrelda nagu polnudki. Kui siis Reginald ja see üks kord, mil peaaegu. Sitta see Reginald! Täielik vanamehe ületähtsustamine. Aitäh, Donald. Rea peaaegu oleks tahtnud nutta. Ta tundis, et armastab Donaldit. Mingis kummalises, sellessamas hetkes. Meest, kelle süda ütles üles lõhnakuulikeste tõttu, meest, kes ei saanudki Pariisi. Meest, kes pakkus kunagi talle enda lõhnakuulikesi, millest ta oli väga ebaviisakalt keeldunud. Lõhnakuulikesed leiavad su ikkagi viimaks üles... Ja sa andud. Donald, *toilet duck. Merci*, teraslind!

Rea eksles lennujaamas sihitult ringi ega tahtnudki eriti mingit sihti leida. Milleks? Ostis ühe õlle, sõi ära burgeri. Võttis teisegi. Meeletu nälg oli tekkinud. Ta vaatas inimesi enda ümber, need jätsid teda kuidagi külmaks. Rea väljus lennujaamast. Taksod, bussid, kohvrid. Pariisi öö. Küsis ühelt möödujalt sigareti, suitsetas. Juba tiris keegi teda taksosse, Rea sai veel viimasel hetkel oma kohvriga minema. Tagasi lennujaama. Igal juhul. Tagasi!

Järgmisel hetkel leidis Rea end taas Ryanairi pilet näpus turvavaravates, juba lendas püksirihm plastikkarpi, kingad, kell, kõrvarõngad, kes neist enam hoolis. Ja ei mingeid vedelikke. Juba kompasidki teda turvatöötaja käed. Koer puuris nina teadagi kuhu.

Pardaleminek oli alanud. Armsaim juba ootas.

Rea valis koha akna juurde, katsus istet, nii igaks juhuks, hingas sügavalt sisse ja välja. Sularaha veini ostmiseks oli juba peos valmis.

Kaks ja pool tundi kestev eelmäng võis alata.

Cabin crew! Cabin crew!